

המפלת התיכה פרק שלישי נדה

כה.

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פ"י מהלכות
אורי ביאה הלכה ז'
ב א ב מיי פ"ד מהלכות
בבירא הלכה י' סג
עין י"א ט"ז פ"ד סג
שט פ"ד ז'
ב א ג מיי פ"א מהלכות
בבירא הלכה י' ופ"י
מהלכות אורי ביאה הלכה ז'
והלכה י' סג עין קמ
הושע י"ד סג עין קמ
ג:
ב א ד ה ו ז מיי פ"י
מהלכות אורי ביאה
הלכה ז' סג עין קא:

פרשת בניא, פ"ה שם איש וכן בערוך ו' ואינו כן דלם כן ה"ל
לממר מפומבדיתא אלף פרשצ"ס לשון פרנסות
וממלה: **ברא** בשר מהו. מממני דקמני מלא דם ומלא מים
ליכא למפשט דלימלא הא מלא בשר חוששת אלז ודאי ולד לא הוי
א"ג הא דלא חשיב משום דפלוגמא
לא מיירי: **שמא** בר' יהושע.
אע"ג דעמי לממר צמקון מחלוקת
צלול אלז צעכור דברי הכל ולד
רבי נמי מסופק היה צהא דלא
קאמר שמא:

(לעיל) **בסומבוס**. וא"מ ואם
שפיר מלא
דס הוי כחמיכה צמטוכה דס שפיר
מלא בשר נמי להוי כחמיכה של בשר
דלמר צפירקין דלינה טמאה לידה
כשלין זה עמס ויש לומר דשפיר
דמיא לולד טפי מחמיכה וטמא אפילו
אין זה עמס אע"ג דצמלא דס שמיס
שוים: **מחלוקת** בצ"ה. פ"ה
מלא מים וכן משמע וקשה ובי עדיף
ממלאה דס דלמר לעיל דטמאה
נדה ולא לידה אפי' לרבי יהושע לכך
נראה לפרש צלול ועכור היינו בשר
עכור ובשר צלול: **שאיין** הקב"ה
עושה עור בו'. דכמנות עור צעור
אדם מיירי דמתגרמנין על משך
צשריהון: **סימן** וד' בבהמה דקה
מינוף. האי טינוף הוא ולד עכמו ולא
דמי לטינוף דלקמן דרוב בהמות
מטנפות דהתם טינוף של אחר יצירת
הולד: **גבי** בהמה לחומרא. ואע"ג
דקולא הוא שמוליאין צמון ומרשט
ישראל היינו משום דאי לא יסיב
לכהן אתי למשרי בגיזה ועבודה:
אינה חוששת. וקסבר רב דצעכור
מחלוקת ר"מ ורבנן:

תחלת ברייתו מראשו. מימה
דצפ' בתרא לטוטה
(דף מה) קסבר אבא שאל תחלת
צרייתו מטיצורו ומשלח שרשי אילך
ואילך ונראה לר"מ דגרס (ט) צרשון וכן
פרי"ח ובתוספתא פירש כעין חגב
דסלעס מתגרמנין רשון וכן משמע
דמיירי צעכור הצב"ס:
עך ובשר תלבישני ועצמות וגידיים
תסוכבני. צרישא עור ובשר
והדר עצמות וגידיים וצמיתים הממס'
דיחזקאל (סמון לו) איפכא גידין
והדר בשר ומפרש צמדת"ס למה
דצד דומה לאדם שפוטע וחזור
ולובש (ט) מה שפוטע ראשון לובש אחרון
אלז צמלת צריית הולד עור ובשר
תחלה ואח"כ עצמות וגידיין:
לידע

פרשת בניא, שם האיש: **כסומבוס**. צריש פירקין [כא] דס צמטון החמיכה
מטמא משום נדה ויחידה היא: **כר'** יהושע אמרה. דמשום עור
שפיר לחודיה מטמא (א) משום לידה ויחידה היא דלימלא אפילו
צמלא בשר פלוגי כיון דליו מרוקס
דפליג רבי יהושע צשפיר לחודיה
צמלא דס מודה דלאו ולד הוא דס
מורכב עליון: **צעכור**. מה צמטוכו
עכור דליכא למימר ולד היה ונימוח:
צלול. שהוא מלא מים צלולין: היינו
דאיצטרך קרא. לרבי יהושע דמשום
עור לחודיה הוי ולד: **אלא** אי
אמר. טעמא דרבי יהושע משום
דעכור הוא ואיכא למימר נימוח ולא
משום עור קרא ל"ל: **אלא** לאו צלול
מחלוקת. ותיובתא דר"ל: **אלא** אמרו.
רשא צצכורות פרק הלוקח צמהיה
מן העובד כוכבים (דף טו) לענין
לפטור את שבה אחריו מתורת צכור:
טינוף. לאחר שקבלה מן הוכר ונוצר
הולד נימוח וצ' הימנו ויוצא והולך
ואותו טינוף פוטרמה מן הצכורה:
שפיר ושליא. או שפיר או שליא: **ספוקי**
מספקא ליה. צעכור ופניה אי ולד
הוא אס ליה: **הכא** לחומרא **והכא**
לחומרא. גבי צכורת צמהיה אמר
דלאו ולד הוא ולא פטר את הבא
אחריו דאי אמרת פטר קא גזיז
ועביד ציה עבודה ודלימלא לאו ולד
הוא ההוא קמא וקאמי לדי תקלה
וגבי טומאת ולד איז לחומרא דקאמר
ולד הוא וטמאה שזועיים וימי טוהר
לא ס"ל דיתבי לה. וגבי צכור דס
דקולא היא דקאמר פטר את הבא
אחריו ולא איכפת לן דאין קדושה
צכור אדם אלף צמון כהן ה'
קלעים וספק צמון קולא דכהן הוי
מוליא מחזרו עליו הראיה: **הא** רבי.
דלמר לעיל לא שמעתי: **והא** רבי
ישמעאל דרבי מלא בשר טמאה
לידה: **והא** רבי **אושעיא** דלמר
צעכור מחלוקת: **והא** רבי **יהושע** בן
לוי. דלמר צלול מחלוקת: **אחד** זה
ואחד זה. אחד עכור ואחד צלול:
חוששת. ויושבת ימי טומאה ואין לה
ימי טוהר דספק ולד הוא ולא ודאי:
לא דכו שפיר. לא טיהרו את המפלת
שפיר משזועיים ואפי' צלילה יצישתא:
נהרדשא. אמריה דשמואל: **זיג**
צלול: **טיפין** של זבוב. עיני זבוב:
ופיו מחוט כחוט השערה. סדק קטן
וגרסה כאילו חוט השערה מתוח שם:
גויסו. גיד אבר הזכר. והא דתנן [ב:]
תשז לזכר ונקבה אלמא מספקא לן
אס זכר אס נקבה כשלין יכיר צו
הצבר מיירי: **כשעורה**. היא סדוקה
לארכה: **והיסוד** ידים ורגלים. עדיין
אין נראין כדלמרנין תחלת צרייתו
מראשו: **כחלב**. זהו שכבת זרע
שהוא נימך וקלוש מתחלה צשעת
יציאתו כחלב ואח"כ נעשה קפוי:
וטורדין

פרשת בניא, פ"ה שם איש וכן בערוך ו' ואינו כן דלם כן ה"ל
לממר מפומבדיתא אלף פרשצ"ס לשון פרנסות
וממלה: **ברא** בשר מהו. מממני דקמני מלא דם ומלא מים
ליכא למפשט דלימלא הא מלא בשר חוששת אלז ודאי ולד לא הוי
א"ג הא דלא חשיב משום דפלוגמא
לא מיירי: **שמא** בר' יהושע.
אע"ג דעמי לממר צמקון מחלוקת
צלול אלז צעכור דברי הכל ולד
רבי נמי מסופק היה צהא דלא
קאמר שמא:

(לעיל) **בסומבוס**. וא"מ ואם
שפיר מלא
דס הוי כחמיכה צמטוכה דס שפיר
מלא בשר נמי להוי כחמיכה של בשר
דלמר צפירקין דלינה טמאה לידה
כשלין זה עמס ויש לומר דשפיר
דמיא לולד טפי מחמיכה וטמא אפילו
אין זה עמס אע"ג דצמלא דס שמיס
שוים: **מחלוקת** בצ"ה. פ"ה
מלא מים וכן משמע וקשה ובי עדיף
ממלאה דס דלמר לעיל דטמאה
נדה ולא לידה אפי' לרבי יהושע לכך
נראה לפרש צלול ועכור היינו בשר
עכור ובשר צלול: **שאיין** הקב"ה
עושה עור בו'. דכמנות עור צעור
אדם מיירי דמתגרמנין על משך
צשריהון: **סימן** וד' בבהמה דקה
מינוף. האי טינוף הוא ולד עכמו ולא
דמי לטינוף דלקמן דרוב בהמות
מטנפות דהתם טינוף של אחר יצירת
הולד: **גבי** בהמה לחומרא. ואע"ג
דקולא הוא שמוליאין צמון ומרשט
ישראל היינו משום דאי לא יסיב
לכהן אתי למשרי בגיזה ועבודה:
אינה חוששת. וקסבר רב דצעכור
מחלוקת ר"מ ורבנן:

תחלת ברייתו מראשו. מימה
דצפ' בתרא לטוטה
(דף מה) קסבר אבא שאל תחלת
צרייתו מטיצורו ומשלח שרשי אילך
ואילך ונראה לר"מ דגרס (ט) צרשון וכן
פרי"ח ובתוספתא פירש כעין חגב
דסלעס מתגרמנין רשון וכן משמע
דמיירי צעכור הצב"ס:
עך ובשר תלבישני ועצמות וגידיים
תסוכבני. צרישא עור ובשר
והדר עצמות וגידיים וצמיתים הממס'
דיחזקאל (סמון לו) איפכא גידין
והדר בשר ומפרש צמדת"ס למה
דצד דומה לאדם שפוטע וחזור
ולובש (ט) מה שפוטע ראשון לובש אחרון
אלז צמלת צריית הולד עור ובשר
תחלה ואח"כ עצמות וגידיין:
לידע

שפיר מרוקם אבא שאול אומר ר' יוחנן בריה דרבי יוחנן בן זכתי
חייא מרוחקין זה מזה שני חומטין כשתי טיפים של זבוב תני רבי חייא
מתוח כחוט השערה וגיותו כעדשה ואם היתה נקבה נדונה כשעורה לארכה וחתוך ידים ורגלים אין
לו ועליו מפורש בקבלה הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני עור ובשר תלבישני ועצמות וגידיים
תסוכבני חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה רוחי ואין בודקין אותו במים שהמים עזין
וטורדין

(א) ג' הערוך פשמימא
וכ"א בע"י וסם איחא ג"כ
עד תליה קודם עד פליה;
(ב) נמי חוסי ע"ז נג. סוף
ד"ה או דלימלא וסם סת.
צמון ד"ה מרוקס. (ג) צכורות
יט. (ד) ותוספתא פ"ד ה"ד,
(ה) ז"ל כדאש פ"י סג. ק'
ג' הילקוט, (ו) בע"י ה"ג
נקבה נכדת כשעורה סדוקה
לארכה, (ז) רש"ל. (ח) ערך
שפמימא, (ט) ז"ל כדאש
וכן איחא צמון ערך רשון,
(י) נמי חוסי יומא פ"ה. ד"ה
אבא אהלין, (יא) ריש פרשת
מריש, (יב) ז"ל מה שפוטע
אחריו לובש ראש אלז כ"י.
רש"ל וכן הוא כדאי
דיחזקאל ופי' ר"מ וישא
שורקין גירסא שפטינו והכל
אמר,

תורה אור השלם

1. ויעש ו' אלהים לאדם
ולאשתו בתנוה עור
ורקבשה כראשיה כ א
דלא קחלב תתיכני
ובגבינה תקפיאני:

איוב י'

מוסף רש"י

באשה שפיר. עור שס צו
זכר הולד (בכורות יט).